

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720204384
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2021:5720204384.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu: S. V., J.. XX.X.XXXX, G. K. XXXX/X, XXX XX, S., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Mejštrikom, advokátom so sídlom E. B. Lukáča 2, 036 01, Martin, IČO: 50 412 272, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy a náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť náhradu škody v sume 2.400,36 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 19.5.2020 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.140 €, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamieta.

III. Žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

IV. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 14.10.2020 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5.000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 19.5.2020 do zaplatenia a sumy 2.543,20 € titulom náhrady škody spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 19.5.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Nároky žalobca uplatnil podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2. Žalobca svoje finančné nároky odôvodnil tou skutočnosťou, že uznesením vyšetrovateľa policajného zboru Okresného riaditeľstva policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-288/1-VYS-MT-2017 zo dňa 16.4.2017, mu bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (Zákon č. 300/2005 Z.z.) a to pre skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť od roku 2014 do 15.4.2017 voči svojej manželke H. V., J.. XX.X.XXXX, pričom posledného útoku vo vzťahu k manželke došlo 15.4.2017 o 4.30 hod. po návrate žalobcu domov. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia si žalobca podal sťažnosť, pretože sa skutku nedopustil a skutok od počiatku popieral. Sťažnosť odôvodnil ním zvolený obhajca. Okresná prokuratúra Martin uznesením sp. zn. 1Pv 256/17/5506-13 zo dňa 25.4.2017 sťažnosť žalobcu zamietla ako nedôvodnú, pretože rozhodnutie vyšetrovateľa bolo vydané v súlade s účinným zákonom a zisteným skutkovým stavom. Zo strany vyšetrovateľa bolo uznesenie riadne odôvodnené a s týmto odôvodnením sa prokurátor stotožnil. Dňa 15.4.2017 o 11.55 hod. bol súčasne žalobca zadržaný podľa § 85 ods. 1 Tr. poriadku a od tohto momentu

mu bola obmedzená osobná sloboda. Následne Okresná prokuratúra Martin dňa 17.4.2017 podala návrh na vzatie žalobcu do väzby pred dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku (dôvodnú obavu, že by mohol žalobca pokračovať v trestnej činnosti. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Martin sp. zn. 1Tp/35/2017 zo dňa 18.4.2017 bol žalobca zobratý do väzby, pričom sudca pre prípravné konanie zamietol jeho žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou, písomným sľubom obvineného, dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal ponúkané prevzatie záruky dôveryhodnou osobou V. H., konateľom spoločnosti Vega Camion, s.r.o., so sídlom v Martine.

3. Uznesenie sudcu pre prípravné konanie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Žiline o prepustení z väzby. Krajský súd v Žiline rozhodol dňa 26.4.2017 o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu č.k. 1Tp/35/2017-19 zo dňa 18.4.2017 a to tak, že uznesenie Okresného súdu Martin zrušil, žalobcu prepustil na slobodu a väzbu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Súčasne bolo žalobcovi uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania akýchkoľvek alkoholických nápojov na verejnosti a v domácom prostredí a bola mu uložená povinnosť podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu. Navyše bolo žalobcovi uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze úmyselne sa priblížiť k poškodenej H. V. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, zákaze zdržiavať sa v blízkosti obydliá poškodenej H. V., v zákaze akejkoľvek forme kontaktovať poškodenú H. V. vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, alebo inými obdobnými prostriedkami a žiadosť o žalobcu o nahradenie väzby prevzatím záruky vyššie uvádzanou osobou V. H. bola zamietnutá. Súčasne žiadosť žalobcu o nahradenie väzby písomným sľubom bola zamietnutá a rovnako bola zamietnutá žiadosť žalobcu o nahradenie väzby peňažnou zárukou. Obmedzenie osobnej slobody žalobcu trvalo tak od 15.4.2017 do 26.4.2017 a po prepustení z väzby boli žalobcovi uložené povinnosti a obmedzenia, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života a zamedzili mu výkon práce. Následne však uznesením Okresnej prokuratúry Martin č.k. 1Pv 256/17/5506-22 zo dňa 4.12.2017 bola trestná vec žalobcu podľa § 214 ods. 1 Tr. poriadku postúpená na prejednanie Okresnému úradu v Martine, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky prípravného konania ukázali, že nejde o zločin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Okresný úrad Martin, odbor všeobecnej vnútornej správy na základe vykonaného dokazovania rozhodnutím č.

OÚ-Mt-OVVS-2018/004144/42/HI zo dňa 15.3.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.4.2018, rozhodol o zastavení konania vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. e) Zákona o priestupkoch, nakoľko spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo voči osobe žalobcu preukázané. Z uvedeného vyplýva, že postup prokurátora okresnej prokuratúry, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj samotné uznesenie bolo nezákonné a postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu bol vo vzťahu k žalobcovi nesprávny, nakoľko trestné stíhanie bolo vedené voči osobe, ktorá trestný čin nespáchala. Nezákonné rozhodnutie policajta a prokurátora zakladá v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. právny titul na odškodnenie osoby žalobcu, ktorému v dôsledku takéhto nezákonného rozhodnutia vznikla škoda a nemajetková ujma. Rovnako vzatie žalobcu do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Martin bolo nezákonné a tiež nezákonné bolo zadržanie žalobcu dňa 15.4.2017 o 11.55 hod.. Väzba na osobe žalobcu bola v danom období od 15.4.2017 do 26.4.2017 vykonávaná nezákonne, čo sa následne v ďalšom trestnom konaní potvrdilo. S poukazom na ust. § 3 ods. 1, § 17 a § 18 ods. 1, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. žalobca považoval uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie prokurátora o zamietnutí jeho sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, rozhodnutie o zadržaní žalobcu ako aj uzneseniu o vzatí osoby žalobcu do väzby za nezákonné a uplatnil si nárok na náhradu škody. Táto škoda mu vznikla trovami obhajoby v trestnom konaní a v priestupkovom konaní. Poukázal tiež, že následne vyšlo najavo, že jeho exmanželka klamala nielen pri podaní trestného oznámenia voči žalobcovi, ale došlo aj k tomu, že policajti nepostupovali tak, ako im bolo prvotne oznámené, pretože od prvého počiatku preverovania podnetu žalobcu voči manželke, ktorá ho bodla nožom, policajti nepreverili tvrdenia žalobcu, ale uverili výpovedi jeho exmanželky, ktorá uviedla, že žalobcu nielen nebodla, ale naopak, žalobcu je dlhodobo týral. Manželka na žalobcu podala vymyslené trestné oznámenie, ktoré zhoršilo kvalitu života žalobcu. Následne sa ale exmanželka žalobcu priznala, že klamala a za svoje protiprávne konanie bola právoplatne odsúdená.

4. Pokiaľ šlo o nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi mala vzniknúť, žalobca uviedol, že bol nezákonne zadržaný a následne vzatý do väzby, hoci nespáchal žiadny trestný čin. Vo väzbe mal obmedzenú osobnú slobodu od 15.4.2017 do 26.4.2017. Následne sa voči nemu až do 4.12.2017, teda 8 mesiacov, viedlo trestné stíhanie a potom priestupkové konanie, ktoré skončilo až právoplatnosťou

rozhodnutia Okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 15.3.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.4.2018. V tomto období bol žalobca rôznym spôsobom obmedzovaný.

5. Žalobca žije a pracuje v meste Martin, ktoré je skôr menším mestom a o trestnom stíhaní žalobcu bolo informované jeho okolie. Polícia žalobcu zatkla v okolí jeho bydliska pred viacerými osobami, z ktorých niektorí boli jeho známimi. Táto skutočnosť sa rozšírila do blízkeho okolia žalobcu až k rodičom žalobcu a rodina žalobcu túto situáciu zle znášala. K zatknutiu žalobcu došlo počas veľkonočných sviatkov. Následne sa voči žalobcovi spustila lavína ohovárania, osočovania zo strany rodiny exmanželky žalobcu, pričom žalobca nič z toho, čo sa mu kládlo za vinu, neurobil. Trestné stíhanie žalobcu vrhlo zlé svetlo na jeho osobu, aj na jeho rodinu. Počas celého obdobia trestného konania žalobca žil s vedomím, že je trestne stíhaný a hrozí mu vysoký trest. Bol vystavený stresu, neistote, frustrácii a neustálemu sa podrobovaniu procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Po prepustení na slobodu bol donútený podrobovať sa vyšetrovaniu duševného stavu, hlásiť sa probačnému a mediačnému úradníkovi, obstarávať rozsiahle dôkazy o svojej nevine. V pomerne mladom veku žalobcovi z vyššie uvedených príčin bola diagnostikovaná cukrovka.

6. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že trestné stíhanie voči nemu a vzatie do väzby predstavovalo pre neho neznesiteľnú mentálnu záťaž a váhu týchto následkov znásobovali aj reakcie ľudí v jeho okolí a to aj jeho maloletého syna. Nebolo jednoduché vyrovnávať sa s reakciami okolia na trestné stíhanie a neustále každému vysvetľovať, aký je stav jeho trestnej veci a kde je vlastne pravda. Ľudia v jeho okolí sa voči nemu stávali čoraz nedôverčivejší a minimálne pochybovačnejší. Žalobca poukázal na ja rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Mcdo/7/2010, z ktorého citoval a uviedol, že je nepochybné, že vydaním nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia, nezákonným zadržaním, ale aj rozhodnutím o väzbe, došlo na strane žalobcu k zásahu do tzv. sféry osobnostných práv toho, na ktorom bolo trestné stíhanie a samotná väzba vykonaná. Preto priznať mu nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 € považoval žalobca za dôvodné. V súvislosti s náhradou majetkovej škody, ktorá žalobcovi vznikla úhradou trov obhajoby v prípravnom konaní a v priestupkovom konaní, žalobca uviedol, že za obhajobu v trestnom konaní zaplatil svojmu obhajcovi JUDr. Ladislavovi Mejstříkovi sumu 2.457,78 € a za právne zastupovanie v konaní o priestupku, ktoré bolo vyvolané postúpením veci na základe vyššie uvádzaného uznesenia Okresnej prokuratúry Martin, Okresnému úradu v Martine, odboru všeobecnej vnútornej správy vynaložil sumu 85,42 €. Žalobca ďalej uviedol, že svoje nároky žiadosťou zo dňa 29.1.2020 prerokoval s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle § 15 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobcovi bolo Ministerstvom spravodlivosti SR oznámené, že žiadosti žalobcu nevyhovie, že vzatie do väzy si žalobca zavinil sám a preto je jeho nárok podľa ust. § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. vylúčený. Túto skutočnosť žalobca preukázal oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 18.5.2020.

7. Žalobca k žalobe pripojil rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré spomínal v žalobe. Žiadal, aby bol pripojený trestný spis ČVS: ORP-288/1-VYS-MT-2017 a spis Okresného úradu Martin, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-MT-OVVS-2018/004144/42/HI a navrhol vo veci vypočuť svojho otca S. V. a sestru D. V.. Do spisu pripojil tiež lekársku správu zo dňa 15.4.2019 a navrhol uskutočniť aj svoj výsluch.

8. Žalovaný reagoval na žalobu vyjadrením zo dňa 18.11.2020, ktorým žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

9. V súvislosti s existenciou podmienok úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. žalovaný uviedol, že Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje nasledujúce základné všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1/ existencia nezákonného rozhodnutia, resp. rozhodnutia o väzbe

2/ vznik škody

3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/rozhodnutím o väzbe a vzniknutou škodou.

10. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, inak zodpovednosť štátu nevzniká.

11. Okrem uvedeného tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, príp. splnení len niektorej z nich je nepostačujúci. Požiadavka na kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu vedie k tomu, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť bez ohľadu na to, že sú splnené podmienky ostatné. Tu je potrebné zdôrazniť, že práve žalobca v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nesie dôkazné bremeno, keďže je povinný preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu škody, t. j. preukázať splnenie zákonných podmienok vzniku nároku na náhradu škody.

12. Ďalej žalovaný poukázal, že ako vyplýva z obsahu žaloby, žalobca svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy odvodzoval od uznesenia o vznesení obvinenia, uznesenia prokurátora, zadržania a uznesenia o vzatí do väzby.

13. Žalovaný by v prvom rade chcel uviesť, že žalobca vo svojej žalobe aj napriek tomu, že odkázal na viacero rozhodnutí, odvíjal svoj nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy len z uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o vzatí do väzby. Rovnako však musel žalovaný upozorniť, že uznesenie prokurátora a samotné zadržanie nie sú titulmi nároku na náhradu škody spôsobenej v trestnom konaní, resp. uznesenie prokurátora je skonzumované uznesením o vznesení obvinenia a zadržanie konzumuje rozhodnutie o väzbe.

14. V zmysle ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj vzhľadom na ustálenú súdnu prax týkajúcu sa zodpovednosti štátu za škodu, sa za titul pri trestnom stíhaní považuje len uznesenie o vznesení obvinenia (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Ncdo/15/2009, sp. zn. 1Cdo 64/2008, sp. zn. 28Cdo 2692/2010) a uznesenie, ktorým bol žalobca vzatý do väzby, ak sú splnené predpoklady priamo upravené v § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z. z. (Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby, alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.) Na základe vyššie uvedeného sa žalovaný vyjadril len k uzneseniu o vznesení obvinenia a uzneseniu o vzatí do väzby. V súvislosti s nezákonnosťou vznesenia obvinenia žalovaný považoval za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že nie je možné prijať paušálny záver o nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia v každom prípade, ak trestné stíhanie bolo ukončené inak, ako právoplatným odsúdením.

15. V súvislosti so svojou argumentáciou žalovaný poukázal na rozsudok ESLP X. vs. Česká republika zo dňa 20.6.2013, sťažnosť č. 57404/08, na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III.ÚS 165/2002, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 8Co/251/2010 zo dňa 22.5.2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 548/2012 zo dňa 7.11.2012.

16. Judikatúra v tejto súvislosti ustálila, že existujú okolnosti, ktoré nezákonnosť vznesenia obvinenia vylučujú (analógia cez ustanovenie § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.). Pôjde o prípady, ak si poškodený vznesenie obvinenia zaviniť sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť, alebo, že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008 a taktiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93). Z uvedeného je zrejmé, že právo osoby na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia za predpokladu, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby, alebo trestné stíhanie bolo zastavené, prípadne vec bola postúpená, nie je absolútne.

17. Obdobne Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje podmienky pre vznik nároku na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe, keď v ustanovení § 8 ods. 5 ustanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, bol oslobodený spod obžaloby, alebo vec bola postúpená inému orgánu. Okrem uvedeného je pri tomto druhu osobitnej zodpovednosti štátu za škodu nutné skúmať aj naplnenie zákonných predpokladov, kedy toto právo nevznikne, ktoré sú upravené v ustanovení § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z., rovnako ako v prípade zodpovednosti štátu za škodu titulom uznesenia o vznesení obvinenia. Ústavný súd SR vo vzťahu k uvedenému uviedol, že „predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v Zákone č. 514/2003 Z. z. ... vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá

do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená, alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu Zákona

č. 514/2003 Z.z., je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenie niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobnej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z.

18. Základným zákonným predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ako aj rozhodnutím o väzbe, je teda právoplatné oslobodenie spod obžaloby, právoplatné zastavenie trestného stíhania, alebo právoplatné rozhodnutie o postúpení veci inému príslušnému orgánu, pokiaľ neexistujú skutočnosti vylučujúce vznik tohto práva, na ktoré je súd povinný prihliadať pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj titulom rozhodnutia o väzbe.

19. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby súd skúmal, či neexistuje skutočnosť vylučujúca vznik práva žalobcu na náhradu škody z dôvodu, že si trestné stíhanie zavinil sám, či už úmyselne, alebo z neobstaranosti, teda, či žalobca nekonal tak, že jeho konanie bolo dôvodom k započatiu trestného konania voči nemu.

20. V prvom rade je potrebné pripomenúť, že žalobca bol obvinený z týrania svojej manželky, pričom v skutkovej vete obvinenia je uvedené, že v období od roku 2014 do 15.4.2017 fyzicky a psychicky týral svoju manželku, pod vplyvom alkoholu ju opakovane udieral, chytal pod krk, dával jej facky, vulgárne jej nadával, atď. a dňa 15.4.2017 jej svojím konaním spôsobil zranenia. Zo zápisnice o výsluchu zadržaného - podozrivého zo dňa 16.4.2017 vyplýva, že žalobca je požívateľom alkoholu - „vypijem tak 5-6 pív“, pričom sa „snaží čo najmenej piť alkohol“, háda sa s manželkou „aj keď nemá vypité“ a zároveň priznáva, že hádky „sú agresívne od minulého týždňa“. Pred incidentom „vypil asi tak 5 pollitrových 10° pív“, po incidente „si išiel vypiť do krčmy, kde si dal 2 pollitrové piva 12°, lebo slabšie „nemali“. Na otázku vyšetrovateľa, či svojej manželke v rozhodnom období vulgárne nadával, žalobca uviedol, že „Dost' možné, že v tom období som jej nadával, ale nie takto, ale niekedy som jej ale aj povedal aj takéto, ale to ma už musela vytočiť do nepričetnosti, že som jej povedal, že je kurva piča“. Z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že problémy žalobcu s alkoholom ako aj jeho expresívne verbálne prejavy voči poškodenej, boli potvrdené výpoveďou svedkyne O. H. (susedy) a svedkyne L. E. (matky poškodenej). Zo sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia vyplýva, že tento bol v minulosti dvakrát trestne stíhaný, pričom v prvom prípade „udrel lakťom v obrane jedného človeka,“ a v druhom prípade šoféroval pod vplyvom alkoholu. Obe trestné stíhanie potvrdzujú, že žalobca už v minulosti použil fyzické násilie voči inej osobe a zároveň mal problémy s konzumáciou alkoholu. Z návrhu prokuratúry na vzatie žalobcu do väzby taktiež vyplýva, že dňa 15.4.2017, t.j. v deň zadržania žalobcu, bola u neho opakovane vykonaná dychová skúška s výsledkom vždy viac ako jedno promile alkoholu, rovnako malo byť zadokumentované predlaktie poškodenej s poranením, ktoré jej mal spôsobiť žalobca pri útoku dňa 15.4.2017.

21. Totožne možno konštatovať, že žalobca bol vzatý do väzby dôvodne, pričom s ohľadom na skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, boli podstatné zistenia o jeho pretrvávajúcich, dlhoročných problémoch s alkoholom, ktoré zľahčoval. Sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o väzbe žalobcu poukázal na blokovú pokutu z roku 2013 (cyklista pod vplyvom alkoholu), rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tv/1/13 zo dňa 5.11.2013, právoplatný dňa 5.11.2013, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona, hladinu alkoholu u žalobcu v čase zadržania (11.55 hod. s nameranou hodnotou 0,71mg/l) ako aj podmienčne zastavené trestné stíhanie pre trestný čin výtržníctva a ublíženia na zdraví. Sudca pre prípravné konanie mal za to, že uvedené skutočnosti, negatívne vyhodnotenie žalobcu, povaha prejednávaneho prípadu, dlhá doba tvrdeného páchania trestnej činnosti, nerefektovanie žalobcu na vplyvy okolia, opakované nenapĺňanie sľubov, ktoré mal dávať na svoju nápravu, v spojení s tvrdenou gradáciou agresivity, značným požívaním alkoholu, žiarlivosťou a možnou závislosťou na hracích automatoch, predstavovali dostatočný základ pre vzatie žalobcu do väzby (viď. odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby). Závery o nekontrolovanom požívaní alkoholických nápojov

žalobcom v konečnom dôsledku potvrdil aj Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením č.k. 2Tpo/13/2017-40 zo dňa 26.4.2017, žalobcovi uložil povinnosť podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu a zároveň konštatoval, že obvinený má sklony aj k protiprávnemu konaniu násilnej povahy. Krajský súd tak v žiadnom smere nespochybnil správnosť záverov sudcu pre prípravné konanie o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Žalovaný mal na základe uvedeného za to, že v posudzovanom prípade existujú okolnosti, ktoré odôvodňujú prijatie záveru o zavinení trestného stíhania ako aj väzby žalobcom, čo i len nedbanlivostného charakteru. Zodpovednosť žalovaného za prípadnú škodu je tak vylúčená.

22. V súvislosti so vznikom tvrdenej škody u žalobcu a príčinnej súvislosti medzi trestným konaním a vznikom tejto škody, žalovaný namietal, že žalobca nepredložil a navrhol vykonať žiadny dôkaz, na základe ktorého by bolo možné ustáliť, že v jeho majetkovej sfére došlo k úbytku v tvrdenom rozsahu výdavkov za trovy obhajoby. Teda žalovaný tvrdil, že žalobca výšku škody nepreukázal. Súčasne žalovaný poukázal aj na potrebu skúmania účelnosti realizovaných úkonov právneho zástupcu, správnosti a korektnosti vyčíslenia náhrady za úkony právnej služby v zmysle právneho predpisu upravujúceho odmeny advokátov za poskytovanie právnych služieb, platného v čase ich poskytovania. Inak povedané vychádzajúc z § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. je možné za škodu považovať iba vynaložené náklady za právne služby skutočne poskytnuté, za úkony účelne realizované a správne vyčíslené. V tejto súvislosti namietal žalovaný nesprávnosť určenia režijného paušálu za všetky úkony právnej služby uvedené vo výpočte trov právneho zastúpenia zo dňa 15.7.2019 a tvrdil, že pre priznanie náhrady za vyložené trovy obhajoby je zároveň nevyhnuté dôsledne vyhodnotiť, ktoré úkony boli podmienené vydaným rozhodnutím o väzbe a rozhodnutím o vznesení obvinenia a to tak vo vecnej, ako aj časovej súvislosti. Ohľadne nemajetkovej ujmy žalovaný primárne upozorňoval, že zdravotné problémy žalobcu môžu zakladať len osobitný nárok a to nárok na náhradu škody na zdraví, ktorá ale zo strany žalobcu požadovaná nebola. Pri uplatnení takého nároku by bolo potom potrebné postupovať podľa Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. S poukazom na ust. § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. a kritéria pre odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 § 17 citovaného zákona, žalovaný uviedol, že zo strany žalobcu neboli prezentované žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vziať za preukázaný tak samotný vznik nemajetkovej ujmy, ako aj opodstatnenosť požadovanej výšky náhrady.

23. Žalovaný mal však primárne za to, že suma, ktorú žalobca požadoval titulom náhrady nemajetkovej ujmy, je absolútne a celkom zjavne neprimeraná. Najvyšší súd ČR rozhodnutím Občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia uverejneným v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk sp. zn. 30Cdo/2357/2010, podľa ktorého je adekvátnym odškodnením suma 20 € až 60 € za deň trvania väzby, zaviedol rozmedzie, v ktorom sa všeobecné súdy v Českej republike majú pohybovať. Účelom bolo o. i. zabrániť poskytovaniu zjavne neprimerane vysokých súm odškodnenia. Žalovaný mal za to, že prípad žalobcu ani len okrajovo nenaznačuje, že by tu malo byť pristúpené k použitiu hornej hranice rozmedzia náhrady škody, a to z pohľadu osoby žalobcu a jeho predchádzajúceho života, o ktorom žalovaná už písala vyššie v časti o zavinení si väzby a trestného stíhania.

24. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný uviedol, že žalobca doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil, a teda ani nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy takým spôsobom, aby súd mohol vôbec posudzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy na základe akýchkoľvek prípustných kritérií.

25. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade škody žalovaný rozporoval existenciu príčinnej súvislosti, ktorú možno predovšetkým vzhľadnúť v tom, že žalobca k žalobe nepripojil ani nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, na základe ktorého by bolo možné prijať záver o tom, že trovy právneho zastúpenia, v ich tvrdenom rozsahu, boli vynaložené účelne a v príčinnej súvislosti s označeným trestným konaním. Žalovaný na tomto mieste však osobitne zdôraznil, že a priori odmieta existenciu príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia/rozhodnutím o väzbe a nákladmi na právne zastúpenie v konaní o priestupku. Konanie o priestupku bolo samostatné konanie, ktoré neprebiehalo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia ani s rozhodnutím o väzbe, ktoré žalobca označil za tituly nároku na náhradu škody.

26. Preukázanie príčinnej súvislosti v zmysle ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z. je vyžadované aj v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bez preukázania priamej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou nie je

možné konštatovať vznik nároku na jej náhradu a priznať žalobcovi uplatnenú náhradu škody (bližšie rozhodnutie NS, sp. zn. 1Cz 41/1990, sp. zn. Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/1993, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 204/2012 zo dňa 22.10.2013).

27. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že v prejednávanom prípade nie je daná ani ostatná podmienka vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu, a síce nie je daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi označenými zásahmi orgánov verejnej moci a tvrdenými následkami v podobe majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

28. Žalobca sa predloženou žalobou domáhal aj úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy vo výške 5% od 19.5.2020 do zaplatenia.

29. Podľa § 16 ods. 4 posledná veta Zákona č. 514/2003 Z.z. ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

30. V konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch však skutočnosť, či žalobcovi ako poškodenému bude vôbec priznaná náhrada v peniazoch a v akej výške, závisí od rozhodnutia (posúdenia súdu), pričom až rozsudok o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy má konštitutívny charakter. Omeškanie žalovaného tak v tomto prípade nemohlo vzniknúť predtým, než vznikla samotná povinnosť poskytnúť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Omeškanie tak vzniká až po uplynutí lehoty na plnenie vyplývajúcej z rozhodnutia vo veci samej. Na podporu tohto tvrdenia žalovaný odkázal na znenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.6.1998 sp. zn. 1Co/15/97, podľa ktorého: „Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.“

31. Tento záver potvrdil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 185/2011 zo dňa 14.3.2012, v ktorom považoval za správny záver odvolacieho súdu a uviedol, že: „Odvolací súd na odvolanie žalovaného zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznávajúcej úrok z omeškania tak, že žalobu v tejto časti zamietol majúc za to, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia; až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Dovolací súd považuje tento záver odvolacieho súdu za správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. júna 1998, sp.zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod por.č. 45/2000, už judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.“

32. Obdobne sa s otázkou úroku z omeškania v prípade plnenia náhrady nemajetkovej ujmy vysporiadal aj Krajský súd v Košiciach vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Co/250/2017 zo dňa 22.5.2018, kde sa okrem iného stotožnil s argumentáciou žalovaného, nepokladal za dôvodné odchyliť sa od vyššie uvedeného publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. júna 1998, sp. zn. 1 Co 15/97 a uviedol, že: „náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznal žalobcovi až okresný súd rozsudkom..., a až uplynutím 30 dní od právoplatnosti rozsudku sa žalovaný dostáva do omeškania.“

33. Z uvedeného dôvodu mal žalovaný za to, že v čase od 19.5.2020 ešte neexistoval žiadny dlh žalovaného voči žalobcovi (na náhradu nemajetkovej ujmy), ktorý by bol splatný, takže omeškanie vzniká až po márnom uplynutí lehoty na plnenie vyplývajúcej z rozhodnutia vo veci samej.

34. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca replikou - podaním datovaným dňa 11.12.2020, ku ktorému na dôkaz svojich tvrdení pripojil aj výpis z účtu obhaju žalobcu.

35. V tejto replike žalobca zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a aj na dôvodoch v nej uvedených. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v jeho prípade nejde o žiadny z prípadov, kde judikatúra ustálila, že existujú okolnosti, ktoré nezákonnosť vznesenia obvinenia vylučujú, teda prípady, keď si poškodený

vznesenie obvinenia zavinil sám. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcdo/15/2009 a na ostatnú judikatúru súdov, ktorá jednoznačne ustálila, že zastavenie trestného stíhania, postúpenie veci inému orgánu, alebo oslobodzujúci rozsudok, ak k takýmto rozhodnutiam došlo, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, majú podľa § 6 ods. 1 Zákona

č. 514/2003 Z.z. rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Podľa citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 4Mcdo/15/2009, štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa aj postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv a v takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, alebo to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Žalobca mal za to, že v jeho prípade neexistujú žiadne skutočnosti vylučujúce vznik ním uplatneného nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia ako aj titulom rozhodnutia o väzbe. Poukázal na to, že v priebehu vyšetrovania vyplynulo a bola za to aj odstíhaná a právoplatne odsúdená bývalá manželka žalobcu, že práve nekontrolovateľné a nekalé konanie bývalej manželky žalobcu bolo spúšťačom vykonštruovaného trestného oznámenia a následného nezákonného trestného stíhania, aj väzobného voči osobe žalobcu. Bola to bývalá manželka žalobcu H. V., ktorá v jednom skutku položila žalobcovi na krk nôž so slovami „ja Ťa raz zapichnem“ a v druhom skutku mala snahu bodnúť žalobcu do oblasti hrude, čo sa jej nepodarilo a následne bodla žalobcu do lopatky, za čo bola právoplatne odsúdená. Po tomto incidente zavola na exmanželku žalobcu políciu, no tá všetko najprv prekrútila a miesto zadržania bývalej manželky nezákonne orgány činné v trestnom konaní začali stíhať žalobcu za týranie blízkej a zverenej osoby. Tieto skutočnosti sa snažil žalobca preukázať návrhom na vykonanie dôkazu a totiž oboznámením sa s vyšetrovacím spisom OR PZ Martin - ORP - 341/1-VYS-MT-2017 spolu so spisom Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/31/2018. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal nárok na náhradu skutočnej škody, žalobca pripojil výpis z účtu právneho zástupcu žalobcu preukazujúci, že žalobca skutočne trovy obhajoby svojmu obhajcovi zaplatil.

36. Žalovaný sa vyjadril duplikou datovanou 23.12.2020, v ktorej uviedol, že k podanej replike žalobcu žalovaný v prvom rade uviedol, že zotráva na všetkých svojich tvrdeniach a námietkach uvedených vo vyjadrení zo dňa 19.11.2020, a to tak vo vzťahu k posúdeniu uznesenia OR PZ Martin o vznesení obvinenia zo dňa 16.4.2017, ČVS:

ORP-288/1-VYS-MT-2017, ako aj uznesenia Okresného súdu Martin o vzatí do väzby zo dňa 18.4.2017, č.k. 1Tp 35/2017-19, ako žalobcom uvádzaných titulov pre vznik nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., a tiež vo vzťahu k vzniku a rozsahu žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy a existencie príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietanými rozhodnutiami a vznikom škody, pričom ďalej na doplnenie svojho vyjadrenia žalovaný citoval z Nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. III.ÚS 165/02 a tiež z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva X. vs. Česká republika. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/53/93 a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 1Cz/6/1990, publikované ako R 35/1991.

37. Neobstojí preto poukaz žalobcu v replike na to, že z dôkazov produkovaných v neskoršom priebehu trestného konania, teda až potom, čo bolo rozhodnuté o vznesení obvinenia, ako aj o väzbe žalobcu, vyplynul záver, že žalobca sa voči svojej (vtedajšej) manželke nedopustil konania, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu, na základe čoho bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené.

38. V súvislosti so zavinením väzby žalobcu teda žalovaný opakovane poukázal najmä na to, že podľa odôvodnenia uznesenia o vzatí do väzby zo dňa 18.4.2017, č.k.

1Tp 35/2017-19, pri rozhodovaní o väzbe boli s ohľadom na skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, podstatné zistenia o jeho pretrvávajúcich dlhoročných problémoch s alkoholom, ktoré žalobca zľahčoval. Sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o väzbe žalobcu poukázal na blokovú pokutu z roku 2013 (cyklista pod vplyvom alkoholu), rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tv/1/13, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, hladinu alkoholu u žalobcu v čase zadržania (11.55 hod. s nameranou hodnotou 0,71mg/l), ako aj predchádzajúce podmienčne zastavené trestné stíhanie pre trestný čin výtržníctva a ublíženia na zdraví. Sudca pre prípravné konanie mal za to, že uvedené skutočnosti, negatívne vyhodnotenie žalobcu, povaha prejednávaneho prípadu, dlhá doba tvrdeného páchania trestnej činnosti, nerefektovanie žalobcu na vplyvy okolia, opakované nenapĺňanie sľubov, ktoré mal dávať na svoju nápravu, v spojení s tvrdenou gradáciou agresivity, značným požívaním alkoholu, ktorý bol

prítom spúšťačom agresivity žalobcu voči poškodenej, žiarlivosťou a možnou závislosťou na hracích automatoch, predstavovali dostatočný základ (bližšie odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby) pre vzatie žalobcu do tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

39. Závery o nekontrolovanom požívaní alkoholických nápojov žalobcom, ale predovšetkým o existencii dôvodov pre väzobné stíhanie žalobcu, v konečnom dôsledku potvrdil aj Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením zo dňa 26.4.2017, č.k. 2Tpo 13/2017-40, žalobcovi pri prepustení z väzby uložil ako jednu z povinností podľa § 82 Trestného poriadku povinnosť podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu, a zároveň konštatoval, že obvinený má sklony aj k protiprávnemu konaniu násilnej povahy. V žiadnom smere nespochybnil správnosť záverov sudcu pre prípravné konanie o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, uznal len možnosť nahradenia tejto väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností podľa § 82 Trestného poriadku.

40. Z obsahu uvedených rozhodnutí je zrejmé, že práve dlhodobí a opakujúci sa charakter konania žalobcu voči svojej bývalej manželke, ktorý súdu rozhodujúcemu o väzbe vyplýval z dostupných dôkazov, a o ktorom si žalobca musel (mal) byť vedomý toho, že je na hranici legálnosti a primeranosti, v spojení so skutočnosťou, že trestné stíhanie sa proti žalobcovi začalo pre podozrenie zo spáchania úmyselného zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa mal dopustiť práve voči svojej bývalej manželke, a z ktorého bol v čase vzatia do väzby dôvodne podozrivý, a tiež sklony žalobcu k nekontrolovanému požívaniu alkoholu, ktorý bol u žalobcu spúšťačom protiprávného konania, ktorého sa v minulosti už preukázateľne dopustil, bol podkladom a dôvodom pre rozhodnutie súdu o vzatí žalobcu do tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže bola daná dôvodná obava, že v opačnom prípade bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú sa voči nemu trestné stíhanie viedlo. Žalovaný mal teda za to, že konaním žalobcu, ku ktorému došlo ešte v čase pred zadržaním a rozhodovaním o jeho väzbe, sa objektívne naplnila dikcia ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o väzbe z dôvodu zavinenia žalobcu, ktorá bráni vzniku práva na náhradu škody.

41. K výpisu z účtu svojho obhajcu, ktorý žalobca pripojil do súdneho spisu, žalovaný potom namietal, že aj keď boli na účet JUDr. Meštríka poukázané vklady vo výške 85,43 € a 2.457,78 €, táto skutočnosť sama o sebe nepreukazuje skutočnosť, že ide o platbu za obhajobu žalobcu v trestnom konaní a v následnom konaní o priestupku, ktoré začalo práve uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 16.4.2017. Z predloženého výpisu z účtu totiž žiadnym spôsobom nevyplýva účel platby a v tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že žalobcom predložená listina označená ako Uplatnenie trov obhajoby, je datovaná 15.7.2019, teda pol roka predtým, ako malo v zmysle predloženého výpisu z účtu dôjsť k úhrade súm 85,42 € a 2.457,78 € žalobcom, pričom zároveň variabilný symbol uvedený vo výpise pri vklade sumy 2.457,78 € nezodpovedá variabilnému symbolu, ku ktorému mala byť vykonaná úhrada v zmysle listiny Uplatnenie trov obhajoby v trestnom konaní. V súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy potom žalovaný opätovne namietal tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal skutočnosti, v ktorých mal spočívať prípadný zásah do jeho osobnosti práv a základných slobôd a použil len tvrdenia všeobecného charakteru. Žalovaný opätovne zdôraznil, že aj v prípade aplikácie rozhodovacej praxe, ktorá vymedzila výšku adekvátneho odškodnenia za vykonanú väzbu v rozpätí 20 - 60 € za deň väzby, prípad žalobcu ani len okrajovo nenaznačuje, že by tu malo byť prístupné k použitiu hornej hranice tohto rozmedzia a to z pohľadu osoby žalobcu a jeho predchádzajúceho života, na ktorý žalovaný poukázal už vyššie v časti o zavinení si väzby a trestného stíhania. Trestné stíhanie, ktoré trvalo necelých 8 mesiacov a v rámci neho vykonanú väzbu v trvaní 11 dní, nemožno za žiadnych okolností podľa žalovaného vyhodnotiť ako zásah odôvodňujúci priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške požadovanej žalobcom.

42. K svojej duplike žalovaný pripojil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tpo/13/2017 zo dňa 26.4.2017.

43. Žalujúca strana pred pojednávaním ešte v súvislosti s námietkami strany žalovanej pripojila faktúry č. XXXXXXXX M. Č.. XXXXXXXX, ktorými obhajca žalobcu vyúčtoval žalobcovi trovy obhajoby v priestupkovom a v trestnom konaní. Súčasne pripojila aj listinu - list obhajcu žalobcu zo dňa 14.7.2017 adresovaný vyšetrovateľovi v trestnej veci žalobcu v súvislosti s doručením listinných dôkazov do vyšetrovacieho spisu a aj originál tejto listiny, neskôr aj zápisnicu o neverejnom zasadnutí Krajského

súdu v Žiline vo veci 2Tpo/13/2017 zo dňa 26.4.2017, ktorá preukazovala prítomnosť obhajcu žalobcu na neverejnom zasadnutí Krajského súdu v Žiline pri rozhodovaní o väzbe žalobcu a kópiu osvedčenia o evidencii motorového vozidla obhajcu, ktoré bolo použité pri úkonoch obhajoby.

44. Na pojednávaniach, ktoré súd vo veci vykonal, súd vypočul žalobcu, jeho otca S. V. a sestru žalobcu D. V., oboznámil sa s trestným a s priestupkovým spisom vo veci žalobcu a aj s podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/31/2018, ktorý bol vedený v súvislosti s trestným konaním voči bývalej manželke žalobcu, prečítal listiny pripojené do súdneho spisu a takto vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci:

45. Z priestupkového spisu č. OÚ-MT-OVVS-2018/004144/42 HI, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis Okresného riaditeľstva policajného zboru Martin, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-288/1-VYS-MT-2017, súd zistil, pokiaľ ide o priebeh trestného konania vo vzťahu k žalobcovi taký priebeh udalostí, aký žalobca opísal v žalobe a totiž, že uznesením vyšetrovateľa policajného zboru ČVS: ORP-288/1-VYS-MT-2017 zo dňa 16.4.2017, bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona pre skutok, podľa ktorého mal v období od roku 2014 až do 15.4.2017 v S. J. W. L. Č. X v byte č. XX na X. poschodí psychicky a fyzicky týrať svoju manželku H. V., J. XX.X.XXXX a to tým spôsobom, že pod vplyvom alkoholu ju opakovane udieral rukami do jej rúk, chytil ju pod krok, zaháňal sa rukou na jej tvár, dával jej facky na tvár, strkal do nej a následkom čoho mala H. V. po rukách a tvári modriny, pričom jej vulgárne nadával slovami, že „je kurva, piča a chudera“. Viackrát a opakovane sa jej vyhrážal, že ju zabije, taktiež, že zabije aj členov jej rodiny, pričom dňa 15.4.2017 o 4.30 hod. sa vrátil domov, opäť jej začal vulgárne nadávať slovami, že „je kurva a piča“, chytil ju za ruky, začal jej ich vykrúcať, čím H. V. spôsobil zranenia, škrabance. Potom sa na ňu rukou zahnal, chcel ju udrieť do tváre, pričom ona stihla uhnúť, následne do nej sotil a povedal jej, „aby zdochla, že ju zabije, že je piča a chudera“, pričom svojím konaním u manželky H. V. vyvoláva dlhodobý stres, strach i obavu o svoj život a zdravie, ako aj psychické a fyzické utrpenie.

46. Predtým došlo podľa zápisnice o zdržaní, o obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby - žalobcu dňa 15.4.2017 o 11.55 hod. k zadržaniu žalobcu, pričom vo chvíli, keď bol obmedzený na osobnej slobode, bol ovplyvnený alkoholom, čo bolo zistené dychovou skúškou, zaznamenanou hodnotou 0,71 mg/liter. K zadržaniu žalobcu došlo na základe trestného oznámenia jeho manželky H. V., ktorá ho podala na OO PZ Martin - Východ dňa 15.4.2017 o 8.15 hod..

47. Pre súd nebolo nevýznamnou skutočnosťou, že pri podaní trestného oznámenia bývalá manželka žalobcu popisovala len vulgárne správanie žalobcu, ktoré začalo približne rok dozadu bez toho, aby popísala konkrétne skutok, ku ktorému malo dôjsť v ranných hodinách dňa 15.4.2017.

48. Z výpovede žalobcu, ale aj zo zápisnice o trestnom oznámení - doplnení trestného oznámenia, ktoré podala H. V. dňa 15.4.2017 neskôr o 9.55 hod. (kde už popisovala aj konflikt medzi manželmi zo dňa 15.4.2017), vyplynulo, že medzi manželmi v skorých ranných hodinách skutočne došlo ku konfliktu, avšak po tomto konflikte H. V., ktorá mala byť v tento deň údajne atakovaná žalobcom, o 7.10 hod. odišla z bytu do práce, kde bola o 7.45 hod. kontaktovaná políciou s tým, že jej manžel, teda žalobca, na ňu podal trestné oznámenie, že ho dňa 15.4.2017 v ranných hodinách napadla nožom. Teda H. V. v deň údajného útoku žalobcu dňa 15.4.2017, ktorý vyústil následne aj do zadržania žalobcu, podávala trestné oznámenie až potom, čo na ňu podal pre napadnutie nožom trestné oznámenie žalobca.

49. Tvrdeniu žalobcu, že to bola práve H. V., ktorá v ten deň napadla žalobcu a že pre ranný konflikt dňa 15.4.2017 na ňu podal trestné oznámenie v začiatkoch trestného konania, žiadny z orgánov činných v trestnom konaní nevenoval, podľa presvedčenia súdu, potrebnú pozornosť a nezameral dokazovanie k tomu, či zo strany H. V., ktorá mala byť poškodenou, vo vyššie opísanom skutku žalobcu, nejde o účelové obvinenie žalobcu. Žalobca útok bývalej manželky spomenul totiž aj v sťažnosti, ktorú zahlásil voči uzneseniu o vznesení obvinenia a doplnil ju podaním svojho zvoleného obhajcu JUDr. Ladislava Mejstříka zo dňa 18.4.2017.

50. V trestnom konaní dňa 16.4.2017 žalobca udelil splnomocnenie obhajcovi JUDr. Ladislavovi Mejstříkovi na obhajobu v tejto trestnej veci. Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola zamietnutá uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Martin sp. zn. 1Pv 256/17/5506-13 zo dňa 25.4.2017. Voči žalobcovi bol podaný návrh na vzatie do väzby, žalobca bol vypočutý sudcom

pre prípravné konanie na Okresnom súde Martin dňa 18.4.2017 o 10.06 hod., pričom aj pri svojom výsluchu spomínal útok manželky voči nemu nožom dňa 15.4.2017 a násilné konanie voči nej popieral. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Martin sp. zn. 1Tp/35/2017 zo dňa 18.4.2017 tak, ako konštatoval žalobca v žalobe, bol zobrať do väzby, ktorá začala 15.4.2017 o 11.55 hod.. Na základe sťažnosti žalobcu proti tomuto uzneseniu konal vo veci Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením sp. zn. 2Tpo/13/2017 zo dňa 26.4.2017 uznesenie sudcu Okresného súdu Martin vyššie uvedené zrušil, žalobcu prepustil na slobodu a uložil žalobcovi obmedzenia spomínané žalobcom v samotnej žalobe. Krajský súd bol názoru, že vzhľadom na osobu obvineného a povahu spáchanej trestnej činnosti je možné účel, ktorý by sa u obvineného inak dosiahol väzbou, to znamená, zabrániť mu v pokračovaní v protiprávnom konaní voči osobe poškodenej, dosiahnuť aj dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 ods. 1 Tr. poriadku. Nahradenie väzby obvineného takýmto inštitútom krajský súd považoval za dostatočné pri zohľadnení povahy, intenzity a frekvencie útokov obvineného na osobu poškodenej. Krajský súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že zo strany obvineného voči poškodenej malo ísť predovšetkým o útoky verbálnej povahy, fyzické útoky mali byť zriedkavejšie, pričom pokiaľ mal obvinený na poškodenú fyzicky útočiť, nejde o útoky takej povahy, že by tieto vážnejším spôsobom poškodenú ohrozovali na jej živote a zdraví. Obvinený mal totiž poškodenej spôsobiť modriny a škrabance, avšak poškodená nebola nútená vyhľadať lekársku pomoc. Tieto skutky podľa krajského súdu mal páchať žalobca predovšetkým pod vplyvom alkoholu.

51. Následne boli vykonávané výsluchy svedkov poškodených a robené úkony prípravného konania, ktorých sa zúčastňoval aj zvolený obhajca žalobcu a v podrobnostiach súd odkazuje na tieto úkony tak, ako sú vymenované v podaní „Uplatnenie trov obhajoby v trestnom konaní z 15.7.2019“, ktorý vyúčtoval trovy obhajoby obhajca JUDr. Ladislav Mejstřík žalobcovi (č.l. 56 - 57). Pri kontrole spisového materiálu súd konštatoval, že obhajca vykonal všetky úkony tam uvedené, až na úkon pod bodom 2 - výsluch klienta ako podozrivého na OKP Martin, ktorý ma trvať od 11.55 hod. do 14.00 hod.. Tam súd zo zápisnice o výsluchu zadržaného podozrivého mal preukázané, že obhajca si zo záhlavia zápisnice nesprávne odpísal deň a začiatok výsluchu, pričom samotný výsluch, ako to vyplýva zo zápisnice, začal až 16.4.2017 o 12.30 hod. a trval do 14.00 hod.. Je pozoruhodné, že aj pri tomto výsluchu žalobca v pozícii zadržaného spomínal opakované útoky nožom jeho manželky voči nemu, naposledy v deň zadržania 15.4.2017 v skorých ranných hodinách a uvádzal, že práve skutočnosť, že on zavolať na políciu ako prvý a udal manželku, čo bol pre manželku podnet preto, aby automaticky voči nemu podala trestné oznámenie.

52. Trestný spis a priestupkový spis neobsahuje zápisnicu o neverejnom zasadnutí Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.4.2017, ktorá je súčasťou spisu 2Tpo/13/2017, avšak po upozornení súdu, že v trestnom a v priestupkovom spise táto zápisnica absentuje, ju právny zástupca žalobcu doložil a je žurnalizovaná v spise na č.l. 167 - 168, čo svedčí o vykonaní tohto úkonu od 9.00 hod. dňa 26.4.2017 do 9.25 hod. a o účasti obhajcu JUDr. Ladislava Mejstříka na neverejnom zasadnutí súdu. Rovnako žalobca doložil aj sprievodný list, ktorým doručil orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní dňa 14.7.2018 listinné dôkazy a vyjadril sa k nim. Ide o úkon účtovaný obhajcom pod bodom 18 (č.l. 158 spisu 10C/68/2020).

53. V trestnom spise sa nachádza aj výsledok biochemického rozboru krvi žalobcu pri odbere z 27.7.2017, teda približne tri mesiace po zadržaní žalobcu, pričom je z tejto správy zrejmé, že v tomto období mal ešte žalobca hodnoty glukózy v norme. Z tam pripojeného znaleckého posudku MUDr. Stanislava Kollára, znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatrie a odvetvie sexuológie a je zrejmé, že žalobca sa v rámci prípravného konania musel podrobiť vyšetreniu duševného stavu. Potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydlija pripojené v trestnom spise potom svedčí o tej skutočnosti, že žalobca dňa 16.4.2017 v tom čase už v cele predbežného zadržania, bol formálne vykázaný zo spoločného obydlija - priestorov bytového domu na ul. L. Č.. X I. S. na dobu 10 dní a bolo mu uložené zdržiavať sa u rodičov v S. J. W. K. Č.. X/XX. Zo správy MUDr. Eriky Fedákovej z Psychiatrickej ambulancie v Martine zo dňa 5.5.2017 je zrejmé, že žalobca sa podroboval protialkoholickému liečbe, v súvislosti s ktorou mu bola vyšetovaná krv, pričom z tohto nálezu na č.l. 262 trestného spisu je zrejmé, že výsledky krvi v máji 2017 nenasvedčovali pre pravidelný a nadmerný konzum alkoholu. V trestnom spise sa potom nachádza aj lekárska správa žalobcu pri vyšetrení MUDr. Vladimírom Gabriškom v ambulancii dňa 15.4.2017, podľa ktorej u žalobcu o.i. bola zistená na koži nad ľavou lopatkou 5 mm dlhá erózia údajne po útoku nožom. Zo správy PhDr. Gabriely Hollej z Psychologickej ambulancie

v Martine zo dňa 12.6.2017 bolo zistené, že žalobcovi bolo nariadené podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu, ktoré absolvoval v psychologickvej ambulancii dňa 20.6.2017, 4.7.2017, 11.7.2017, 18.7.2017 a 26.7.2017. Podľa správy z Klinickej biochémie o rozboře krvi žalobcu pri odbere zo dňa 17.10.2017, v októbri 2017 už mal žalobca o 2,5 mmol/liter zvýšenú hodnotu glukózy v krvi nad normál.

54. Dňa 13.11.2017 nakoniec vyšetrovateľ policajného zboru Martin podáva prokurátorovi návrh na zastavenie trestného stíhania voči žalobcovi, pretože skutok, ku ktorému došlo medzi poškodenou H. V. a žalobcom, nevykazuje znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin vzhľadom na vyššie uvedený návrh vyšetrovateľa svojím uznesením

č. 1Pv 256/17/5506/22 zo dňa 4.12.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.1.2018, postúpila podľa § 214 ods. 1 Tr. poriadku vec trestného stíhania žalobcu na prejednanie Okresnému úradu v Martine, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky prípravného konania ukazujú, že nejde o zločin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/90 Zb. o priestupkoch.

55. Žalobca na svoje zastupovanie v priestupkovom konaní dňa 21.8.2019 splnomocnil JUDr. Ladislava Mejstříka, advokáta a ten sa zúčastnil dňa 15.3.2018 prejednávania priestupku pred Okresným úradom v Martine, odborom všeobecnej vnútornej správy, o čom svedčí zápisnica o prejednávaní priestupku, pričom pri prejednávaní priestupku boli ako svedkovia vypočutí aj H. V., D. V., S. V., svedkyňa S. E., svedkyňa L. E. a po vykonanom dokazovaní vydal priestupkový orgán dňa 15.3.2018 rozhodnutie č. OÚ-MT-OVVS-2018/004144/42 HI, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.4.2018 a ktorým priestupkové konanie voči žalobcovi zastavil, nakoľko spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

56. Ako súd konštatoval vyššie, v prípravnom konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní obhajca žalobcu JUDr. Ladislav Mejstřík ml., vykonal úkony tak, ako boli uvedené v Uplatnení trov obhajoby, uvedenom vyššie s nepatrným rozdielom ohľadne výsluchu podozrivého žalobcu, ktorý sa uskutočnil dňa 16.4.2017 a trval kratší čas. Faktúrou č. XXXXXXXX (č.l. 153) zo dňa 20.12.2019 obhajca žalobcu vyúčtoval trovy obhajoby žalobcovi vo výške 2.457,78 € a trovy obhajoby v priestupkovom konaní mu vyúčtoval faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 20.12.2019 vo výške 85,42 €. Obidve faktúry podľa záznamu žalobca prevzal 20.12.2019. Podľa výpisu z účtu JUDr. Ladislava Mejstříka žalobca obidve faktúry zaplatil dňa 16.1.2020, keď nimi vyúčtované sumy boli pripísané na účet obhajcu žalobcu. Lekárskou správou zo dňa 15.4.2019 (č.l. 54 spisu) žalobca preukázal, že v súčasnosti trpí diagnózou Diabetes mellitus 1. typu s glykemickým profilom 13,5 až 17,2 mmol/liter.

57. Žalobca v súvislosti s dopadom trestného konania a priestupkového konania voči jeho osobe na pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že v kritickom čase bol kamionistom spoločnosti Vega Camion a deň pred konfliktom sa vrátil zo zahraničia. V ranných hodinách dňa 15.4.2017 došlo medzi ním a jeho manželkou ku konfliktu, počas ktorého ona ho pichla do chrbta nožom a následne si zobrala tašku a odišla preč. On v súvislosti s týmto útokom manželky zavolať políciu, ktorá spravila fotodokumentáciu jeho poranenia a išla za manželkou, ktorú zastihli v práci. Manželka následne reagovala tak, že na žalobcu podala trestné oznámenie. V ten istý deň žalobcu zadržali. Bol zobratý do väzby a bolo voči nemu vedené trestné konanie v priebehu roka. Počas tohto obdobia bol podrobovaný rôznymi vyšetreniami psychiatrickým, zdravotným a podobne. Po prepustení z väzby musel ešte dva týždne zostať na Slovensku a bol podrobený mediačnému a probačnému dohľadu. Stretol sa s podozrievavými pohľadmi jeho známych, dohadmi ohľadne detailov jeho trestného stíhania a k podobným problémom dochádzalo aj v jeho pracovnom kolektíve. Asi 1,5 roka po vznesení obvinenia mu začali zdravotné problémy a bola mu zistená cukrovka. Žalobca si síce zamestnanie v tom období udržal a v súčasnosti už má iného zamestnávateľa, avšak v súvislosti s trestným konaním sa mu zmenili aj bytové otázky, pretože bol políciou vykázaný zo svojho obydľia a keďže sa musel manželke vyhýbať a nemohol sa vrátiť, narušil sa tým jeho vzťah so synom, ktorého už predtým videl málo a počas obdobia trestného konania takmer vôbec. Žalobca sa približne do jedného mesiaca od začatia trestného stíhania rozviedol, ale tým, že ani po rozvode nemohol bývať v spoločnom byte, došlo k prerhaniu kontaktov so synom. V tom období žalobca býval u rodičov. V čase, keď sa začalo voči žalobcovi trestné stíhanie, jeho syn mal 8 rokov.

58. O dôsledkoch trestného stíhania pre žalobcu vypovedal ako svedok aj otec žalobcu S. V., ktorý uviedol, že trestné stíhanie a väzba mala veľký dopad pre žalobcu, aj pre jeho rodinu. Žalobca pracoval ako kamionista a svoje turnusy musel zosúladiť s potrebami vyšetrovateľa, ktorý vykonával úkony prípravného konania. Neprestajne bol konfrontovaný s neprijemnými otázkami svojho okolia. On samotný, teda svedok S. V. starší, po oznámení, že je žalobca zadržaný a následne zobratý do väzby, dostal kolaps. Keďže žalobca nemohol využívať svoj byt, kde zostala bývať jeho ex manželka so synom, ku ktorej mal zakázaný prístup, poskytli mu na bývanie jednu izbu rodičia v ich trojizbovom byte.

59. Sestra žalobcu, svedkyňa D. V. vypovedala, že na bratovi, žalobcovi postrehla po trestnom stíhaní aj zmenu správania a nálad. Predtým bol milujúcim, veselým manželom a otcom, avšak udalosti z roku 2017 ho poznamenali, najmä oddelenie od syna. Žalobca bol neprestajne obmedzovaný, musel sa podrobovať vyšetrovaniu, rôznym zdravotným vyšetreniam, navštevovať probačného úradníka, čo ovplyvnilo aj jeho pracovný život. Svoje pracovné cesty do zahraničia, ktoré predtým vykonával v trojtýždňových turnusoch, musel podriadiť potrebám vyšetrovania a návštevám probačného úradníka. To sa podpísalo aj na znížení jeho príjmu, pretože pri dlhších cestách v zahraničí bol lepšie platený. Neprestajne bol vystavovaný otázkam svojho okolia, ako sa jeho situácia vyvíja. Neskôr mu bola zistená cukrovka, a to asi až rok po začatí trestného stíhania.

60. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu spísal žiadosť o predbežné prekovenie nárokov na náhradu škody adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 29.1.2020, ku ktorej pripojil dôkazy rovnaké, ako k samotnej žalobe a žiadal poskytnúť náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 2.457,78 € a trovy právneho zastúpenia v konaní o priestupku vo výške 85,42 €, ako aj zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 €.

61. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zaslalo právnenému zástupcovi žalobcu list zo dňa 18.5.2020, ktorým žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosť bola vyhodnotená ako nedôvodná.

62. Zo spisu Okresného súdu Martine sp. zn. 13T/31/2018 a predovšetkým z rozsudku rovnakej sp. značky zo dňa 3.12.2018 súd zistil, že týmto rozsudkom bývalá manželka žalobcu H. V. bola uznaná za vinnú zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona v štádiu pokusu, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu dva roky a bola jej uložená povinnosť nahradiť poškodenému S. V., čiže žalobcovi, škodu z titulu bolestného vo výške 182,40 €. Trestného činu sa dopustila H. V. dvomi skutkami a to skutkom zo dňa 10.3.2017, keď po predchádzajúcej hádke zobrala nôž a pristúpila k manželovi S. V. a priložila nôž špičkou na krk so slovami „ja ťa raz zapichnetem“, potom nôž sňala z krku bez toho, aby S. V. spôsobila zranenie, avšak dňa 15.4.2017 okolo 7.00 hod. v Martine napadla manžela S. V. a nožom o dĺžke čepele 11 cm ho pichla v oblasti ľavej lopatky, čím mu spôsobila drobnú bodnú ranu v ľavej časti lopatkovej oblasti chrbta s dobou liečenia v trvaní 3 - 6 dní. V prípade dokonania trestného činu však by mohla byť spôsobená poškodenému ťažká ujma na zdraví. Teda potvrdilo sa tvrdenie žalobcu, že 15.4.2017 mali síce manželka V. konflikt, bola to však práve manželka žalobcu, ktoré ho bodla nožom v oblasti ľavej lopatky potom, čo sa k nej žalobca otočil chrbtom a bol to žalobca, ktorý toto trestné konanie svojej bývalej manželky oznámil polícii. Tá požiadala jeho manželku o vysvetlenie bez toho, že by sa ešte v ten deň vecou zaoberala a bola to práve H. V., ktorá potom, čo ju vyťažovala polícia, rozhodla sa celú záležitosť riešiť účelovým trestným oznámením proti žalobcovi. V prvých dňoch a týždňoch trestného konania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi, sa však podľa dôkazov zhromaždených v trestnom spise žalobcu, ale aj vo vyšetrovacom trestnom spise, ktorý sa týkal H. V., oznámením žalobcu žiadny z orgánov činných v trestnom konaní nezaoberal.

63. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu je dôvodná v rozsahu, ktorá vyplýva z výrokovkej časti tohto rozsudku.

64. Pre súd bolo nesporné, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená rozhodnutiami viacerých orgánov verejnej moci v prípravnom konaní, je pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti pre konanie v mene štátu založená podľa § 4 ods. 1 písm. m) Zákona č. 514/2003 Z.z., keďže ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci a na Ministerstvo spravodlivosti bola žiadosť na predbežné prerokovanie nároku podaná najskôr. V tomto prípade škoda žalobcovi vznikla trovami obhajoby vynaloženými v súvislosti s rozhodovaním o väzbe pred okresným a krajským súdom, ale aj trovami konania, ktoré vznikli úkonmi obhajcu pred orgánmi činnými v trestnom konaní,

ako aj trovami obhajoby v priestupkovom konaní, ktoré ale bolo vyvolané postupom orgánov činných v trestnom konaní, ktoré konanie žalobcu vyhodnotili ako možný priestupok - vid' vyššie uvádzané uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry v Martine.

65. Nároky žalobcu súd posudzoval podľa príslušných ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, alebo zmene niektorých zákonov.

66. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom

67. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

68. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím mal účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

69. V zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ak tento zákon neustanovuje inak, možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

70. Podľa § 7 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné, alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

71. Podľa § 8 ods. 5 písm. c) citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu.

72. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) citovaného zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia, alebo väzbu zavinila sama.

73. Je zrejmé, že žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla začatím trestného stíhania, vnesením obvinenia voči jeho osobe, ktorá mu vznikla jeho zadržaním ešte pred vznesením obvinenia, kde bol vypočúvaný už za prítomnosti svojho obhajcu a ktorá mu vznikla v súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Súčasne však uplatnil aj nárok na trovy právneho zastúpenia, ktoré vynaložil prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu v priestupkovom konaní, ktoré bolo vyvolané uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorým vec žalobcu postúpila na prejednanie a rozhodnutie priestupkovému orgánu.

74. Pokiaľ ide o trovy obhajoby v prípravnom konaní, súd sa nestotožnil s názorom žalovanej strany, že väčšina z nich bola vynaložená neúčelne, že by boli nesprávne účtované a pokiaľ ide o väzbu, že by si ju bol žalobca zavinil sám. Je nutné konštatovať, že k zadržaniu žalobcu, k vzneseniu obvinenia voči nemu a vzatiu žalobcu do väzby, viedlo predovšetkým účelovo podávané trestné oznámenie jeho bývalej manželky, v ktorom obvinila žalobcu zo skutkov, ktoré sa nakoniec nikdy nepreukázali, čo vyplynulo z rozhodnutia Okresného úradu v Martine, odboru všeobecnej vnútornej správy, uvedeného vyššie.

75. V tomto prípade rozhodnutie o väzbe konzumuje rozhodnutie o zadržaní žalobcu vzhľadom na skutočnosť, že samotné zadržanie je predpokladom rozhodovania o väzbe a rovnako ako predpokladom trestného stíhania a rozhodovania o väzbe je vznesenie obvinenia podozrivému páchatelovi trestného činu.

76. Preto nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená v trestnom konaní, nachádza oporu v ust. § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. a v ust. § 8 ods. 5 písm. c) citovaného zákona pravda, za

predpokladu, že by si žalobca väzbu nezavinil sám. Súd sa nestotožnil s názorom žalovanej strany, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nebolo zrušené a v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016, z ktorého vyplýva, že z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia, ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora, sú vždy nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

77. Nemožno opomenúť skutočnosť, že žalobca sa k svojej trestnej činnosti nikdy nepriznal, že trestné oznámenie manželky označoval za účelové v snahe vyhnúť sa jej postihu za skutok, ktorého sa dopustila predtým, ako na ňu žalobca podal oznámenie polícii, ktorú v ranných hodinách 15.4.2017 privolať, čomu žiadny orgán činný v trestnom konaní nevenoval náležitú pozornosť. Nemožno podľa presvedčenia súdu vidieť zavinenie žalobcu na vznesení obvinenia a následnom vzatí do väzby v tom, že žalobca pri zadržení bol pod vplyvom alkoholu, že konflikty s manželkou priznával, aj keď nie v takom rozsahu a takej intenzite, ktoré by zakladali podozrenie pre spáchanie trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Nemožno opomenúť, že žalobca bol zobratý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, teda z dôvodu, že v prípade nevzatia do väzby by v trestnej činnosti mohol pokračovať. Trestná činnosť totiž žalobcovi nikdy nebola preukázaná a v priestupkovom konaní sa nakoniec nepreukázal ani skutok, ktorý mu bol kladený za vinu. Teda nie je možné nechať nepovšimnutý dôvod žalobcu vzatia do väzby, keďže u žalobcu nebol daný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a), alebo b), teda že by žalobca vyvinul činnosť, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, alebo aby utiekol, alebo aby ovplyvňoval svedkov.

78. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného, že by žalobca si bol zavinil vznesenie obvinenia a najmä, že by zavinil vzatie do väzby. Súdna prax pritom dospel k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemo došlo, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným, nadbytočným. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 25/2011 zo dňa 24.3.2011).

79. Keďže podľa presvedčenia súdu si žalobca nezavinil ani väzbu a došlo k naplneniu predpokladov na náhradu škody v zmysle ust. § 8 ods. 5 písm. c) citovaného zákona, má žalobca aj právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená rozhodnutím o väzbe. Táto škoda vznikla žalobcovi nákladmi, ktoré vynaložil na úkony obhajcu, ktoré boli vyvolané rozhodovaním o väzbe a to tak pred prvostupňovým súdom, ako aj pri podávaní opravného prostriedku proti uzneseniu o vzatí do väzby a pri neverejnom zasadnutí krajského súdu, na ktorom bolo rozhodované o väzbe.

80. Súd, pokiaľ ide o trovy obhajoby, tak ako boli vyčíslené v listine nazvanej Uplatnenie trov obhajoby zo dňa 15.7.2019 (č.l. 56 - 57), považoval všetky úkony uvádzané pod bodom 1 až 19 za žalobcom preukázané, vyplývali totiž z pripojeného trestného spisu, resp. žalujúca strana o nich v priebehu konania predložila dôkazy (napr. účasť obhajcu na neverejnom zasadnutí pri rozhodovaní o väzbe na krajskom súde - položka 10, alebo doručenie listinných dôkazov zo dňa 14.7.2018 - položka 18). Nemožno sa stotožniť s námietkou žalovaného, že prevažná väčšina úkonov obhajcu bola neúčelná a nebol dôvod, aby sa obhaja žalobcu zúčastňoval vyšetrovacích úkonov, akými boli napr. výsluchy svedkov a pod..

81. Právo obvineného na obhajobu je dané v ust. § 34 ods. 1 Tr. poriadku, patrí medzi základné zásady trestného konania v zmysle § 2 ods. 9 Tr. poriadku a obhaja mal právo uskutočňovať všetky úkony, ktoré mu umožňuje Tr. poriadok najmä v zmysle ust. § 44 ods. 2 Tr. poriadku, z ktorého vyplýva, že je oprávnený v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky, nazerať do spisu, zúčastniť sa podľa ustanovení tohto zákona v konaní pred súdom

úkonov, ktorých má právo zúčastniť sa obvinený a vo vyšetrovaní, alebo v skrátenejšom vyšetrovaní úkonov podľa § 213 ods. 2 a 4. V rovnakom zmysle § 44 ods. 6 Tr. poriadku obhajca je oprávnený na náklady obhajoby zaobstarávať a predkladať dôkazy. Právo na obhajobu je navyše ústavným právom v zmysle čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Preto súd považuje za absolútne nemiestne skúmať, či účasť obhajcu žalobcu v prípravnom konaní pri výsluchu toho ktorého svedka, bola, alebo nebola dôvodná, rovnako či bola, alebo nebola dôvodná účasť obhajcu pri úkonoch súdu, resp. či bolo dôvodné, aby obhajca predkladal dôkazy orgánom činným v trestnom konaní tak, ako to nakoniec vyplynulo zo spisu a bolo preukázané.

82. Pokiaľ šlo o trovy obhajoby tak, ako vyplývajú z podania zo dňa 15.7.2019, tieto boli vypočítané a uplatnené správne a to aj úkony pod položkou 2, kde obhajca uviedol síce nesprávny čas a dátum výsluchu klienta ako podozrivého, súd konštatoval, že tento výsluch bol uskutočnený až 16.4.2017 a trval od 12.30 hod. do 14.00 hod., teda netrval viac ako dve hodiny. Táto skutočnosť vyplynula z trestného spisu a šlo o nesprávne odpísanie dátumu a času výsluchu zo záhlavia zápisnice o tomto výsluchu obhajcom. Za tento úkon patrí obhajcovi preto odmena len vo výške 97,62 €. Právny zástupca žalobcu iné úkony správne účtoval podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase uskutočnenia úkonov obhajoby.

83. V zmysle ust. § 1 ods. 4 citovanej vyhlášky výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch, je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

84. Teda v tomto prípade pri trovách obhajoby uskutočnených v roku 2017 bolo nutné vziať na zreteľ výpočtový základ z roku 2013.

85. Podľa § 12 ods. 3 písm. b) citovanej vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, 1/8-ina výpočtového základu.

86. Pre trestný čin podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona bola v tom čase stanovená trestná hranica 3 až 8 rokov trestu odňatia slobody. 1/8-ina výpočtového základu z roku 2013 predstavovala 97,62 €. V súvislosti s trovami obhajoby žalovaná strana namietala výšku uplatneného režijného paušálu. Tu je nutné konštatovať, že ten podľa presvedčenia súdu obhajca žalobcu v trestnom konaní a súčasne jeho právny zástupca v civilnom konaní, uplatnil správne. Šlo totiž o nárok podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, podľa ktorého od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške 1/100-iny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát vyžadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol. V tomto prípade ide o paušálnu náhradu hotových výdavkov advokáta, teda nejde o odmenu advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a preto na nároky podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky nevzťahuje sa ustanovenie § 1 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Preto obhajca žalobcu za úkony obhajoby v roku 2017 správne účtoval 1/100-inu výpočtového základu vo výške 8,84 €.

87. Obhajca žalobcu si správne vyúčtoval aj cestovné náhrady a náhrady za stratu času pri ceste na neverejné zasadnutie Krajského súdu v Žiline pri rozhodovaní o väzbe žalobcu. Cestovné náhrady korešpondovali údajom osvedčení o evidencii motorového vozidla, ktoré bolo použité pri tejto jazde a náhrada za stratu časti pri ceste z Martiny do Žiliny a späť bola účtovaná opäť správne v 1/100-ine výpočtového základu za rok 2017. Aj v tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že ide o náhradu, nie o tarifnú odmenu. Spolu takto trovy obhajoby predstavovali sumu správne 2.314,94 € a je zrejmé, že žalobca ich obhajcovi aj zaplatil dňa 16.1.2020. Tým došlo k zmenšeniu majetkovej podstaty žalobcu úhradou trov obhajoby v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, ktorým sa začalo trestné stíhanie a nezákonným rozhodnutím o väzbe, ktorú si žalobca nezavinil. Súčasne má žalobca aj právo na náhradu trov, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v priestupkovom konaní. Toto priestupkové konanie totiž nebolo vyvolané individuálnym oznámením nejakej osoby, ale rozhodnutím prokurátorky, ktorá dôkaznú situáciu vyhodnotila tak, že sa skutok síce stal, ale nie je trestným činom, avšak mohol by byť priestupkom. V tomto prípade boli trovy právneho zastúpenia v priestupkovom konaní podľa presvedčenia súdu správne účtované a to v súlade s ust. § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pričom

priestupkové konanie bolo uskutočňované v roku 2018, teda výpočtovým základom bol výpočtový základ pre rok 2014 vo výške 804 € a v súlade s ust. § 12 ods. 2 citovanej vyhlášky, podľa ktorého v zastupovaní v konaní o priestupkoch je základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby 1/24-ina výpočtového základu, čiže suma 33,50 €. Režijný paušál vychádzal z aktuálneho výpočtového základu pre rok 2018 a predstavoval

9,21 € za 1 úkon právnej služby. Z priestupkového spisu bolo nesporné, že právny zástupca žalobcu JUDr. Ladislav Mejstřík prevzal obhajobu žalobcu aj v priestupkovom konaní a dňa 5.3.2018 nahliadol do priestupkového spisu a 15.3.2018 sa zúčastnil prejednávania priestupku. Súd mal takto preukázané vykonanie správne účtovaných úkonov obhajoby v priestupkovom konaní vo výške 85,42 € a táto suma bola na účet právneho zástupcu žalobcu zaplatená dňa 16.1.2020. Súd preto dospel k presvedčeniu, že žalobca má nárok na náhradu škody v celkovej výške 2.400,36 € titulom nákladov obhajoby vzniknutých v trestnom konaní a v priestupkovom konaní.

88. Žalobca v súlade s ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokoval na základe písomnej žiadosti s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré mu listom z 18.5.2020 oznámilo, že jeho žiadosti nevyhovie. V súlade s ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona žalobca uplatnil aj nárok na 5 % úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom Ministerstvo spravodlivosti listom z 18.5.2020 žalobcovi oznámilo, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody. Výška úrokov z omeškania zodpovedá limitu uvedenému v ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k 19.5.2020. V tomto smere teda žaloba bola dôvodná a súd jej preto v celom rozsahu, pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania, vyhovel.

89. Žalobca uplatnil aj nárok podľa ust. § 17 ods. 2, 3 a 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., teda uplatnil aj nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

90. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

91. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

92. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

93. Je nesporné, že vedenie trestného stíhania proti osobe žalobcu, ktoré sa nakoniec ukázalo ako nedôvodné a nezákonné, spôsobilo dlhodobý stres žalobcu, ktorému bol vystavený prakticky od jeho zadržania dňa 15.4.2017 až do 16.1.2018, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Martin o postúpení veci do priestupkového konania. Následne však v roku 2018 bol žalobca vystavený ďalšej právnej neistote v súvislosti s prebiehajúcim priestupkovým konaním voči nemu. Z trestného spisu žalobcu síce vyplynulo, že bol pre priestupky opakovane stíhaný, naposledy v roku 2016 pre priestupok podľa § 39 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20 € ako aj to, že v minulosti bol už raz právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tv/1/13, ktoré odsúdenie bolo ale zahladené a predtým bol stíhaný Vojenskou obvodovou prokuratúrou Banská Bystrica v roku 2001, pričom jeho trestné stíhanie bolo podmienčne zastavené a v skúšobnej dobe sa žalobca osvedčil. Teda jeho predchádzajúce odsúdenia, alebo postih, boli zahladené. V každom prípade je zrejmé, že žalobca je osobou, ktorá sa v minulosti dopustila aj trestnej činnosti a opakovaných priestupkov. V období, keď došlo k trestnému stíhaniu žalobcu v roku 2017, však žalobca riadne pracoval ako kamionista, čo vylučovalo systematické denno - denné požívanie alkoholických nápojov. Na druhej strane jeho manželstvo sa dostalo do krízy, čo nakoniec vyústilo do konfliktu 15.4.2017. Situácia v manželstve žalobcu by zrejme bola viedla aj tak k rozvodu manželstva a následnému rozhodovaniu aj o právach a povinnostiach k maloletému synovi žalobcu, avšak trestné

stíhanie žalobcu, jeho väzba a zákazy, ktorým bol vystavený na základe rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, teda dohľadu probačného, mediačného úradníka, zákazu konzumovať alkoholické nápoje a povinnosti podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu, ale najmä obmedzenie spočívajúce v zákaze priblížiť sa k poškodenej H. V. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a zdržiavať sa v blízkosti jej obydľia, kde sa v tom čase samozrejme pri matke zdržiaval jeho maloletý syn, nesporne zo dňa na deň pretrhli puto medzi otcom a synom a táto situácia podľa vykonaného dokazovania, výpovede svedkov, žalobcu, bolestne zasiahla. K duševnému pokoji žalobcu samozrejme neprispievali zvedavé reakcie jeho okolia, ktorým bol pochopiteľne vystavený.

94. Súd je preto toho názoru, že je na mieste odškodniť ujmu, ktorá žalobcovi nastala v dôsledku nezákonných rozhodnutí o väzbe a nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia v priebehu nezákonne vedeného trestného konania voči nemu, aj odškodnením v peniazoch.

95. Žalovaná strana síce namietala neprimerane vysokú požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 €. Je však nutné uvedomiť si tú skutočnosť, že trestné konanie proti žalobcovi trvalo od 15.4.2017 do právoplatného rozhodnutia prokurátora o postúpení veci žalobcu na priestupkové konanie 276 dní, z toho žalobca 12 dní strávil vo väzbe a následne po ďalšie obdobie bol po prepustení z väzby vylúčený z užívania bytu, vylúčený zo styku so synom, ktorý zostal u matky. Náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 € v prepočte na počet dní trestného stíhania, z ktorých 12 dní bola obmedzená osobná sloboda žalobcu, predstavuje pri výške 5.000 € sumu 18,12 € denne. Táto suma sa súdu vzhľadom na životné obmedzenia, ktorým bol žalobca vystavený (a súd je presvedčený), stres nimi spôsobený, ktorý našiel odozvu aj v zhoršení zdravotného stavu žalobcu a pravdepodobne spolupôsobil aj pri vzniku cukrovky u žalobcu, nejaví ako súdu neprimerane vysoká.

96. Porovnaním rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky v obdobných prípadoch súd dospel k zisteniu, že náhrada nemajetkovej ujmy v podobných prípadoch sa pohybuje cca od 11 € až do 20 € v prípade nezákonne vedeného trestného stíhania, ktoré končilo buď oslobodzujúcim rozsudkom, alebo zastavením trestného stíhania. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 6Co/168/2012 zo dňa 25.9.2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.120 € za nezákonné trestné stíhanie, ktoré trvalo 4 roky a 6 mesiacov (náhrada nemajetkovej ujmy cca 20 € za deň). Podobne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 16Co/108/2012 zo dňa 31.7.2012 potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14C/81/2009 zo dňa 17.9.2009, kde bola priznaná nemajetková ujma v sume 33.193,92 € za takmer 8 rokov trvajúce trestné stíhanie, z toho väzobné stíhanie takmer 6 mesiacov. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Cdo/201/2013 zo dňa 11.9.2013 odmietol dovolanie ohľadne priznania náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonne vedené trestné stíhanie od 1.7.2004, zastavené 15.5.2006, z toho väzobné stíhanie od 1.7.2004 do 5.1.2005, za ktoré bola priznaná nemajetková ujma 25.000 €. Dokonca svojim uznesením sp. zn. 5Cdo/229/2012 zo dňa 4.12.2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 9.750 € za väzobné stíhanie trvajúce 325 dní, teda potvrdil, že za jeden deň väzby patrí náhrada nemajetkovej ujmy až vo výške 30 € za deň.

97. S prihliadnutím na cenový vývoj od vydania vyššie uvádzaných rozhodnutí, s prihliadnutím na skutočnosť, že väzba žalobcu trvala len 12 dní, no na druhej strane s prihliadnutím na skutočnosť, že počas celej doby trestného stíhania sa žalobca musel podrobovať obmedzeniam, ktoré pre neho vyplývali z vyššie uvádzaného uznesenia krajského súdu, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v minulosti opakovane porušoval zákon, súd dospel k presvedčeniu, že primeraným odškodnením pre žalobcu v súvislosti s takto vedeným trestným stíhaním a rozhodovaním o väzbe, je odškodnene v sume 15 € za deň, či pri 276 dňoch vedeného trestného stíhania predstavuje celkovo sumu 4.140 €. Len v takejto sume súd žalobcovi priznal odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch a vo zvyšku uplatneného nároku na istinu, ale aj úroky z omeškania, súd žalobu žalobcu zamietol.

98. Súd k istine náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi nepriznal požadované úroky z omeškania, pretože tento nárok žalobcu podľa názoru súdu vznikol až s rozhodnutím súdu a teda s jeho uspokojením žalovaný v omeškaní nie je.

99. O trovách konania súd rozhodol vychádzajúc z čl. 4 ods. 1 C.s.p. (Zákon č. 160/2015 Z.z.), podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, teda ako keby žalobca

bol v celom rozsahu úspešný. Neúspech žalobcu v časti náhrady škody a úrokov z omeškania, ktoré žalobca požadoval priznať z náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.000 € za obdobie do rozhodnutia súdu približne rok a tri mesiace, považoval popri priznanom plnení za neúspech nepatrný a pokiaľ ide o neúspech v časti priznanej nemajetkovej ujmy oproti požadovanej nemajetkovej ujme, súd vychádzal zo skutočnosti, že v tomto prípade rozhodnutie o tomto nároku výrazne záviselo od úvahy súdu, ktorá sa len rámcovo mohla odvíjať od ust. § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. a judikatúry v obdobných prípadoch. S prihliadnutím na takýto charakter nároku súd považoval za spravodlivé vo vzťahu k žalobcovi priznať mu plnú náhradu trov konania, nakoľko nárok žalobcu, ktorý uplatnil žalobou, nebol v príkrom rozpore s tým, čo súd nakoniec ako dôvodnú náhradu, žalobcovi priznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.